

ქართული
ბიბლიოთეკა

თბილისი
ქ. მ. ჯ. ბაქრაძის ქ. 56
ქართული ბიბლიოთეკა

ქართველები ვოლგა-დონზე

„...ჩვენს ქვეყანაში ხალხი ხალხს შეუერთდა ძმობით და სიყვარულით... ზღვა—ზღვას, მდინარე—მდინარეს! ეს მართლაც ხანაღბო შეიშია,—ზღვა სიხარული!..

სხვებთან ერთად მეც ხომ აქ ვმუშაობ, ხაყვარედლო ძმავ, მეც ერთგულად ვისწრაფვოდი მდინარე დონის და ჩემი დონის ასამაღლებლად...“
ამის წერილიდან

ნ ი ა ნ ბ ი

№ 14 თბილისი ივლისი 1952 წ.
გამომცემლობა „კომუნისტი“ წელი XXX. ფასი 2 მან.

ნახ. მ. თბარ-ცაა

ჩვენთვის, პარიზიდან ასე შორს მცხოვრებთათვის, რა საკვირველია ძნელია ვიცოდეთ იმის ზუსტი მნიშვნელობა რომ ვერ გამოძებნა რამდენიმე წუთი საფრანგეთის პრეზიდენტმა ვენსან ორიოლმა, ზემო სავოისის დეპარტამენტის სოფელ ტინიდან ჩამოსულ დელეგაციასთან შესახვედრად.

მაგრამ განა ცოტა თავშისაყვამ აქვს სახელმწიფოს მეთაურს! ამერიკელი სენატორები მორიგ ინსპექტირებას ატარებენ. ვიეტნამში კიდევ ერთი ფრანგული გარნიზონი ჩავარდა ტყვედ. სტუმრად ჩამოსულ ოკეანისკენ მილიონერ პარიზის პარიზის სასტუმროდან გაეპარა ცელქი ცუგრა და პოლიციის პრეფექტი უკვე მესამე დღეა სასიხარულოს ვერაფერს იტყობინება ამ ფრიალ სერიოზულ საქმის შესახებ...

ერთი სიტყვით, ტინელი გლეხები პრეზიდენტთან შეხვედრას მოითხოვდნენ, პრეზიდენტი კი ჯორჯე იჯდა.

რა აწუხებდათ ზემო სავოიელ მწყემსებს? ეს რომ ნათელი გახდეს, ისევ პრეზიდენტის პასუხს გავეცნოთ:

„კაშხალის მშენებლობის დამთავრება მოითხოვს მცხოვრებთა ევაკუაციას. მე გამოვთქვამ ჩემს ღრმა სიმპათიას და თავს ვალდებულად ვგრძობ განვაცხადო, რომ მთავრობა და სამშობლო არ დაიფიცებენ თქვენს მიერ გაღებულ მსხვერპლს“...

ამბავი რომ უფრო ნათლად გასაგები იყოს, შემდეგი უნდა გავიხსენოთ: ჯერ კიდევ ომის დამთავრების პირველ დღეებში, როცა მთავრობაში წინააღმდეგობის გამორევი მონაწილეობდნენ, კომუნისტმა მინისტრებმა წამოაყენეს სავოისის მთის მდინარეების დამორჩილების გაბედული გეგმა.

ამისათვის, ჩენი, საბჭოთა გაგებით, ბევრი რამ არ იყო საჭირო. წყლის ბუნებრივი ქვაბურის გამოსასვლელი კაშხალით უნდა ჩაეკეტათ და რაკი სოფელი ტინი წყალს უნდა დაეფარა, მისი მცხოვრებლები ახალ ადგილას გადაესახლებინათ.

ტინელი გლეხები დიდ პრეტენზიას არ აცხადებდნენ, დათანხმდნენ გადასახლებაზე. ხარჯის გაღებას მთავრობა კისრულობდა.

დაიწყო თუ არა კაშხალის მშენებლობა, საფრანგეთს თავს დაატყდა ამერიკული ოკუპაცია. კომუნისტები მთავრობის შემადგენლობიდან გამოიყვანეს და ომით დანგრეულ საფრანგეთის ეკონომიკის აღდგენაც შეჩერდა.

კაშხალის აგება კი ამერიკული ტემპით მიმდინარეობდა. თუ გავიხსენებთ, რომ ამერიკაში, მდინარე კოლორადოზე კაშხალის ასაშენებელ პროექტის შედგენას 9 წელიწადი დასჭირდა, მდინარე ტენესზე კი 35 წელიწადია გრძელდება მუშაობა და თვალსაჩინო შედეგი ჯერ კიდევ არა სჩანს. უნდა ვიგულისხმოთ, რომ სავოისის მთებში აღებული ტემპები ზღაპრულად სწრაფი იყო. ბეტონის კაშხალი აღიმართა სულ რაღაც... 5 წელიწადში.

მაგრამ მიდგა თუ არა ჯერი ტინელი გლეხების გადასახლებაზე, ამერიკელთა განკარგულებით, ახალი სოფლის აშენება უარყოფილი იქნა. გლეხებს წინადადება მისცეს წაბრძანებულ იყვნენ საითაც ნებავდათ და ზარალის ასანაზღაურებლად შესთავაზეს ფული 24-დან 80 ათას ფრანკამდე. ამ ფრანკის ღირებულება კი კაპიკზე ცოტა მეტი გახლავთ.

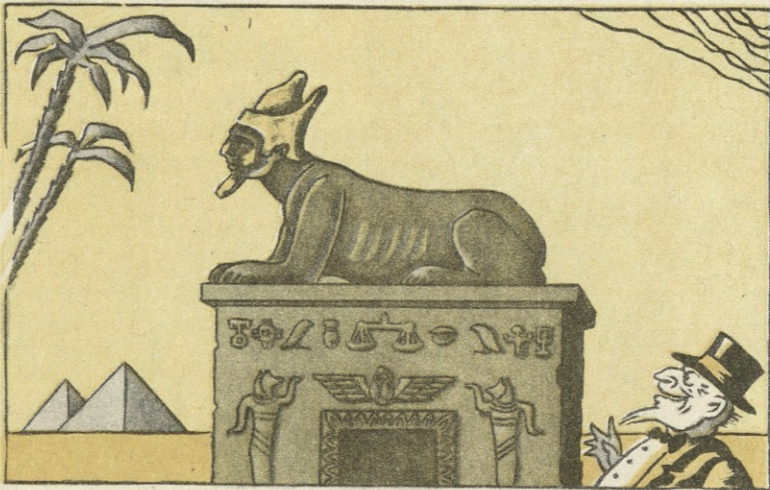
— ჩვენ არსადაც არ წავალთ, — განაცხადეს შეურაცხყოფილმა გლეხებმა, — დე, წყალმა წავგიღოს!

და განწირულმა ტინელებმა უკანასკნელი კაპიკებით დელეგაცია გაგზავნეს ვენსან ორიოლთან.

შედეგი? პარიზიდან ავტომობილებით მოვიდა „რესპუბლიკის უშიშროების ასეულეები“. გათენებისას ხუთასი თავზეხელაღებული ავტომობილით, ბომბებითა და ცრემლსადენ გაზებით დაესხა თავს ტინელებს, მათ ქოხებს ნალმები ჩაუწყეს და... საგუბრიდან წყალი დაიძრა...

აღსანიშნავია, რომ სოფელ ტინის უკანასკნელი ქოხები წყლით მაშინ დაიფარა, როცა ციმლიანსკის ახალდადგენულ ზღვის ნაპირებზე ახალდასახლებას დღესასწაულობდა ქვიშნარ, მოუსავლიან ადგილებიდან გამოყვანილი 11.000 კოლმეურნის ოჯახი.

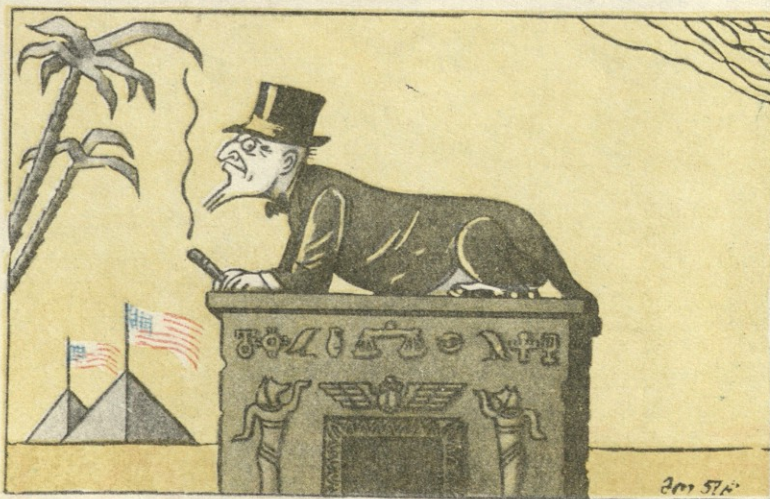
ა. მუხაჩე

სურ. № 1

სურ. № 2

სურ. № 3

ჩვენი სოფლის სურათები

ქართული
წიგლიწიგლი

პოლიტსაბოთი ყანაში

ჩემი სურათებით ღვივის დილა,
ჭაღებს ნისლი მოჭფენია,
ბილიკების იქით, სერზე
ჩვენი მყუდრო სოფელია.

ფრთხილად ხეხილნარი
დაპირიადებს ოდა-სახლებს,
მათი შორი დანახვაც-კი
გულს ხადისით გაგიახლებს!

იქ ხომ ჩვენი ოცნებაა,
ჩვენი ტკბილი დედულეთი,
მთელს ქვეყანას მეც პირველად
იმ სერიდან შევყურებდი.

ჩაბაღახებს იმერულად
ისე შიდან სიმინდები,
ისეთ „ნადურს“ გაიგონებ,
შორს რომ იყო, — მიფრინდები!

იქ ხომ ახლაც განუყოფელ
წყვილად გამოხატულია —
ჩემი ბრძენი ბაადური,
ჩემი კბილა ბაადულია...

იმ სოფელში კაცს ვერ ნახავ,
რომ ორივე არ უყვარდეს,
იმ სოფელში კაცს ვერ ნახავ
ბალიც მათებრ აუყვავდეს!

აი, ახლაც ყრუდ რომ ისმის,
მათი ტკბილი „ნადურია“,
ყანას თოხნის ბაადური,
ყანას თოხნის ბაადულია!

წუთის წინ კი, ვიცი, ჰქონდათ
სჭა-ბაასი გამართული,
და შეწყვეტილ ამბავს, აღბათ,
დაამთავრებს ბაადური,

ყანა რაა, — გეგონება
მთელ ქვეყანას ამოროდებს, —
— აი, ბიჭო, ატრუებულ
ტრუმენს ეს ღლე ამოროტებს! —

ამბობს დინჯად ბაადური,
ეთანხმება ბაადულია, —
მერე ისევ ხელჩართული
თოხნაა და ნადურია...

მერე ისევ ახსენებთ
ჩერჩილი და მაკარტური,
თითქოს აქვე ფესვებსა და
ბუღტებშია ჩაფანტული!

რიჭუეის ჭირი მოაქვს,
აჩესონი ომს აჩენსო,
მაგრამ ვერსად ვერ წაუვა
ბაადურის განაჩენსო...

პრეზიდენტის არჩევნებში
ერკვევიან ისე, თითქოს
ბროდვეი და უოლ-სტრიტი
ამ ორლობის გვერდით იყოს!

ხოლო კვადს რომ გაიტანენ
სიტყვაც ღიმილ-ჩართულია, —
უღვაშს იგრესს ბაადური,
კუფას იფხანს ბაადულია!

და თოხს ისევ თოხი მისდევს,
სიტყვას — სიტყვა, წუთი — წუთებს, —
გღეხი კაცის მარჯვე სიტყვა
ყანას მარჯვე ხელით უტევს!

ხოლო მზე რომ ამალდებდა
თვალს იტაცებს გრილი ჩერო,
ერთი წამით, არ იქნება,
შრომა რომ არ შეაჩერონ.

სიმინდებში აღარ ისმის
თოხის ხმა და ეღი-ეღია!
სადმე, ყანის განაპირად
დაშრილებთ თავზე თელა.

უკვე დროა, და ძველ გაზეთს
ყურს ჩამოხვეს ბაადური,
ჩაცუქტება ბაადულიც
იქვე. სახეგაბადრული,

ძველ გაზეთში ხვევენ თუთუნს,
რომ ხადისით გააბოლონ, —
ყოველდღიურ საუბარის
ასეთია მუდამ ბოლო!..

მაგრამ როცა ბაადური
დასვენებით გართულია, —
პოლიტიკურ გამოცანას
შეაპარებს ბაადულია:

ერთხელ, თურმე დამშობილდნენ
ერუ ღომი და ერუ მეღია...
(ბაადური უკვე ფიქრობს:
ჩერჩილი და ტრუმენია!)

ცეცხლით დამწვარ საქათმეში
ღაინახეს ერთი კრუხი...
(ბაადური ეთანხმება:
ჭიტლერივით არის რუხი...)

შეიპყრეს და უთხრეს: — კრუხო,
თუ გსურს კბილი აგაცილოთ...
(ბაადური იღიმება,
სჩანს, არ ყოფნის სასაცილოდ).

დაჭდები და დაგვიჩეკავ
კვლავ მოჩხუბარ მამლაყინებს, —
შენს მეზობლად დადის სპილო,
სადაც არის ომს დაგვიწყებს!...

(ბაადური დასძენს: სპილოს
უკვე გაუმარჯვებია! —
იქ კი ხელშეკრულებითაც
ხელშეკრული დარჩებიან!...)

პაპიროსის ნამწვავს, უცებ,
ფეხით აჭრობს ბაადულია, —
— კაცს პირიდან სიტყვას მართმეც
სადაური ქართულია!

ბაადურს კი ეცინება,
ულაჟლაქებს წითლად ღოყა, —
— შენ ხომ თოხიც გემძიმება,
თუმც არაა სამი ოყა...!

წამოდექი, ყანა ისევ
კრიმანჭულით ვამოროდოთ! —
ჩვენი ქვეყნის გასახარად,
ჩვენი მტრების საბოროტო!

ბაადულია ახტა კიდეც,
მაგრამ ყანა აპირიდა
და გამოჩნდა სიმინდებში
აღისფერი კაბის კალთა!

ეს მეზობლის გოგონაა,
მუდამ გულს რომ უთამაშებს,
ბაადულიას შორიდანვე
სავსე კადათს უთავაზებს!

შეჭამანდი მოაქვს ჭამით,
ტუმროტებიც ღოქით — ღვინო, —
თავისუფალ შრომის შემდეგ
საღხინო და საღიღინო!

და დაუდგა დასასრული
პოლიტიკურ საუბარსაც...
წვერ-უღვაში ბაადულიას
ამ წუთისთვის გაუპარსავს! —

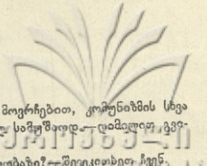
თვარი ჰკიდა ბაადურმა,
ბაადულიამ აიცილია...
ასეთია კაცის გული,
ასეთია სოფლის დილა.

ჩემს პატარა პოემაშიც
ასე გადმოხატულია
კოლმეურნე ბაადური,
კოლმეურნე ბაადულია!..

დემი-ოდილიაგაძი

კულუკა-დობნეკო მასპინძეობები

მოგესსენებათ როგორი სიხარული იქნებოდა ვოლგისა და დონის შეერთების დროს. მივიღეთ თუ არა ნიანგისგან საგანგებო დავალება მე და ჩვენმა ფორტგრაფმა ცვირაკოშვილმა, იმ წუთიდანვე იმის თადარის შეფუძენით, რომ აქ ჩამოსულ მრავალ სტუმართა შორის როგორც ჩვენც შესაფერისად გამოვჩინოლავით და მასპინძელი უფროდგა მივცეპყრო. უმათერსად გარეგან ეფექტს დავუყარეთ: ტუკი ვიშოვნეთ, ხახა წინანდლი ამოვფესეთ და პრელ ხურჯინში მივეჭინეთ ბინა, ხურჯინის მეორე თაღი ხაჭაპურ-ნახუთი გავაყეთ და ჩვენს სიხარულს სახელგანთ ალარ ჰქონდა, როცა ჩვენმა მორთულბამ აქვე შექმნა საოცარი ეფექტი. საღვრში მისულამდ იმომაცადლ უცნობმა მამც კვითია:

— საღ იშოვნეთ ტუკი?
 აქ რომ ასეა, იქ, შუა რუსეთში რა იქნება!
 აქედანვე გვიბარია, რომ მასპინძლბითან, ათასობით სტუმართა შორის ორი თბილისელი ვიქნებით და ყველა ჩვენ დაგვწყობს უყრბას.

მაგრამ ჩვეუდით: ვოლგა-დონის დიად მშენებლობახე ათასი კუთბიდან მამოსულს მოყურია თავი. რუსსა და უკრაინელს, ბელორუსსა და აზრბაიჯანელს, ტაჯიკსა და სომებს შრომის ერთი ფრბული აქეთ განათბული და საერთო ისტორიულ ძეგლს დგარიბანბნებული ძალით ავებენ. აბა, ჩვენი მორთულ-მოკაზმულობა აქ ვის გააკვირბებს!

ჩვენი გულბურბევილი მოლოდინი ვი მოლიანად მამც ვაქარწყულა, როცა ვოლგა-დონის მშენებლობის შტაბში, ჰალაქ კალაჩნი, პირველივე შემხედირისგან ონდამ დამტრეფული ქართული სიტყვები გავიგინეთ:

— გამარჯობათ, ამბანავებო!
 ჩვენი გამკვერიბული ავტოსარემონტო ქარხნის მუშაკი გავსულ მაღ ახალი მასპინძელი გამონდა.

— გაციანთ, — გვიბთხა აბრამ ბუთლაშვილმა, — მოთვარ-მღორთოვლადონშურის ტენელოლოფორი მოყუბიბლობითა მოთვარი იბინერი გახლავთ, დავით სლოორაშვილი!

— კიდე არიან აქ ჩვენბურბები! — ვითბეთ მასპინძელს.

— რამბდნიც გენბავთ, — მოგვფო აბრამმა და ერთ-ერთი სამ-ქროში შეგვიბლა. — ჩვენბურბები გენბავთ? ისინი თქვენს თვალწინ არიან! — და მან მივითთია ქუთაისის ავტოქარხნიდან მოსულ ძირაებზე, თბილისურ დახეგზე და ზუსტ ხელსაწყობზე, ფოთელურბის მიერ გამოგაზილი მიწის მწოვლ მანქანებზე, ქუთაისურ არტბიბნულ სატუმბაებზე და საბურღავ მოწყობილობაზე. — ეს მანქანები და ხელსაწყობი, რომლებმაც დიდად შეუწყო ხელი ვოლგა-დონის მშენებლობის, ყველა ჩვენბური გახლავს!..

— თქვენი გამარჯვება იყოს, ბებეგო!
 მან თავის კაბინტში შევეყვანა და სიმამყრა ველოდით მწოთს, რომელსაც ბუთლაშვილს გავახარებდით წინანდალზე ჩამოვბლებული საპარიათი. ჩვენ ხურჯინს დავყურებდით, ბუთლაშვილს კი კედელზე ჩამოკიდებულ საპატო სოგელს გახედა და დიმილიო გვიბთხა:

— ეს მეექვსე საპატო სიგელია. ვოლგა-დონის მშენებლობისათვის საუფეთესლ დანმარბების გამო მილიო ჩვენმა ქარხანამ ერთი სიტყვით, მრავალ მიზბუტ გვექს ზეიმისათვის, ამბანავებო. საღამოს ჩემმა შეყრბითოთ, ისეთი გურბანბული მაქვს, სულს ჩაყოლბთ!..

აბრამ ბუთლაშვილს ვიბოეთ ზეიმის დაწყებამდე ვოლგა-დონელი მასპინძლბი გვეცნო.

ვოლგა-დონელი მასპინძლბი? — დიმილით იკითხა მან. — რომელი ერთი უნდა გავაცნოთ, ისინი ათასობით არიან! — რამბდნიც კაც მამც ვიგვაციანთ, უბრბულია, აქედან ისე ვერ წავალო. — დავიბნეთ ჩვენი.

ბუთლაშვილმა თანბნობა გამოთქვა, ტელეფონით დარეკა და მალე ახალი მასპინძელი გამონდა.

— გაციანთ, — გვიბთხა აბრამ ბუთლაშვილმა, — მოთვარ-მღორთოვლადონშურის ტენელოლოფორი მოყუბიბლობითა მოთვარი იბინერი გახლავთ, დავით სლოორაშვილი!

— კიდე არიან აქ ჩვენბურბები! — ვითბეთ მასპინძელს.

— რამბდნიც გენბავთ, — მოგვფო აბრამმა და ერთ-ერთი სამ-ქროში შეგვიბლა. — ჩვენბურბები გენბავთ? ისინი თქვენს თვალწინ არიან! — და მან მივითთია ქუთაისის ავტოქარხნიდან მოსულ ძირაებზე, თბილისურ დახეგზე და ზუსტ ხელსაწყობზე, ფოთელურბის მიერ გამოგაზილი მიწის მწოვლ მანქანებზე, ქუთაისურ არტბიბნულ სატუმბაებზე და საბურღავ მოწყობილობაზე. — ეს მანქანები და ხელსაწყობი, რომლებმაც დიდად შეუწყო ხელი ვოლგა-დონის მშენებლობის, ყველა ჩვენბური გახლავს!..

სხვა მასპინძელთა შორის ბერესლავსკის სამშენებლო რაიონში გავიციანთ ახალგაზრდა სკრებრისტი ლდო სალარაბე. თუ ალბამი იბინერი კრივეში ქართულ მოვებულამა, ლდო სალარაბე რუსულდ შეგვეგება:

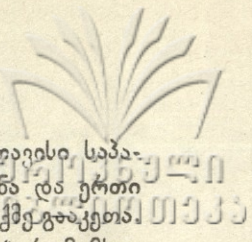
— მიიღეთ დონელი ყაზახის საღამო!

ლდო სალარაბე აქ ახალგაზრდობის მეთაურია. თავის მებარბებთან, დონელ ყაზახებთან — პეღლ ბურბინთან და სომრბურბინთან ერთად მან არა მარტო ჩქარ სვლავ გადაიყვანა მანქანები, არამედ რაციონალური ცვლილებაც ქ შეიტბანა მიწის გადმოკლეს საქმეში. მისმა რაციონალურმა ცვლილებამ საქმე ერთობრად დაამტკრა.

ნან. ლანასა

ყოველი კვირადღეობილისის ზღვაზე

საქართველოს ტუნგოს მმართველი გ. ქარჩავა ყოველთვის ტუნგოს მმართველი კი არ ყოფილა. 1949 წელს მას შედარებით საპატიო თანამდებობა ეკავა. მაშინ მისი ხელქვეითი მხოლოდ ტუნგოს მეურნეობებთან კი არ იყვნენ დაკავშირებული. მის ხმას სხვა ძალა ჰქონდა და ბრძანებას სხვა სუსხი.

და აი, ამ გ. ქარჩავას, რომლის ოჯახი სამი სულისაგან შედგებოდა, ორი ოთახი, 60 კვადრატული მეტრის მოცულობით ეცოტავა. საქმე სურვილი იყო, თორემ სურვილის შესრულება მაშინ გ. ქარჩავას არ გაუჭირდებოდა, რადგან იმხანად ჩვენში წესად არ იყო შემოღე-

ბული უფროსის არაკანონიერი საქმიანობის კრიტიკა და არაწესიერი საქმის არაწესიერად ცნობა.

სურვილის გამოთქმა და შესრულება ერთი იყო.

გ. ქარჩავას გვერდით ცხოვრობდა კოოპინკავშირის სავაჭრო განყოფილების გამგე ვ. ნიჟარაძე. მას 39 კვადრატული მეტრის მოცულობის ერთი ოთახი ეჭირა თავისი სათავსოებით. გ. ქარჩავა მოელაპარაკა ვ. ნიჟარაძეს, თავის დაქვემდებარებულ დაწესებულების ხარჯზე ერთი ოთახის ნაცვლად ორ ახალთახალ ოთახს დაპირდა და მისგან თანხმობა რომ მიიღო (ასეთ პი-

რობებს ვინ გაეკცეოდა!), თავისი საპატიო თანამდებობა გამოიყენა და ერთი „პატარა“ არაკანონიერი საქმე გააკეთა.

გ. ქარჩავამ „აღმოაჩინა“, რომ მსუბუქი მრეწველობის სამინისტროს ფეხსაცმელების პირველი ფაბრიკის მუშა-მოსამსახურეთათვის აშენებული სახლი (მიანსიკოვის ქ. № 92-ში) სადაცაა ექსპლოატაციაში უნდა შესულიყო.

მსუბუქი მრეწველობის მინისტრმა გ. რობაქიძემ ყოველგვარი ყოყმანის გარეშე ფაბრიკის მუშა-მოსამსახურეთა ფონდიდან დაუთმო ვ. ნიჟარაძეს (იგულისხმება გ. ქარჩავას საკურობისათვის) ოროთახიანი ახალთახალი ბინა, 45 კვადრატული მეტრის მოცულობით. ჯერ მინისტრმა გადასწყვიტა ვ. ნიჟარაძესთან ხელშეკრულების გაფორმება, მაგრამ ალბათ მიხვდა, რომ ეს უკვე მეტისმეტი იქნებოდა. (სად მსუბუქი მრეწველობის სამინისტრო და სად კოოპინკავშირი!).

მაგრამ ახლა ბინით უკვე ვ. ნიჟარაძე უკმაყოფილო. „მადა ჭამაში მოდისო“, ნათქვამია. იგი ოროთახიან ბინას არ დაჯერდა. „თხა თხაზე ნაკლები მგელმა შეჭამოსო“ — გაიფიქრა, არც აცხელა, არც აცივა და კიროვის ქ. № 11-ში, მესამე სართულზე, 75 კვადრატული მეტრის მოცულობის ოთხთახიანი ბინა „აღმოაჩინა“, სადაც მოქ. ა. კარაგეზიანი ცხოვრობდა. ვ. ნიჟარაძემ „დათანხმა“ ა. კარაგეზიანი (ეგებ იმაზე აღრე, ვიდრე მსუბუქი მრეწველობის მინისტრისაგან ბინას მიიღებდა!), რათა იგი გადასულიყო ფეხსაცმელების ფაბრიკის ახალ სახლში, ოროთახიანი ბინაში.

იწერება უზარმაზარი არზა თბილისის საბინაო სამმართველოს შესვეურთა ხელმოწერით, რომელშიც ერთი სიტყვაც კი არ არის ნათქვამი ამ ბინების არაწესიერი „გაცვლა-გამოცვლის“ თაობაზე.

იწერება რეზოლუციები, იცემა განკარგულებები და საბინაო სამმართველოსათვის უჩვევნი სისწრაფითა და ოპერატულობით იჩარხება საქმე.

და აი, ამ კომბინაციის წყალობით: გ. ქარჩავა ორი ოთახის ნაცვლად ლეზულობს სამ ოთახს, სულ 99 კვადრატული მეტრის მოცულობით, ვ. ნიჟარაძე — ერთი ოთახის ნაცვლად — ოთხ ოთახს, 75 კვადრატული მეტრის მოცულობით, ხოლო ა. კარაგეზიანი ოთხ ოთახის ნაცვლად — ორ ოთახს და... ფეხსაცმელების ფაბრიკა № 1-ის საცხოვრებელი ბინით დაუკმაყოფილებელი მუშაკები კი, რომელნიც სრულიად კანონიერად ელოდნენ ახალ ბინას, ამ უკანონო საქციელით კვლავ უბინაოდ დარჩნენ.

გ. ქარჩავას და მის ხელისუფლებით მოეჩვენათ, რომ ამით დაბოლოვდა მათ მიერ იოლად გაჩარხული საქმე, მაგრამ აი, ჩვენ კი... ჩვენ კი გვგონია, რომ ახლა მაინც აუცილებელია ბოლომდე გამოირკვეს, თუ რატომ მოხდა ეს სამსართულიანი დანაშაულობა.

გ. სიმონიძე

ნახ. დონაბა

შვილი თვის წინათ

— ამხანაგო სახლმმართველო, შეათახედ გეკითხები, აიღებთ თუ არა ამ ნაგვის გორას ჩვენს ეზოდან, ბოლოს და ბოლოს სული ხომ არ გინდათ ამოგვხადოთ მთბინადრეებს!

შვილი თვის შემდეგ

— ამხანაგო სახლმმართველო, არამც და არამც ნებას არ მოგცემთ ეს უკვე ტურფად ამწვანებული გორაკი რომ აიღოთ... ბოლოს და ბოლოს სული ხომ არ გინდათ ამოგვხადოთ მთბინადრეებს!

თიქოს მეც მანდ ვკიდაობდი,
მეც ვიბრძოდი, მეც ვეწვალე,—
თქვენთან ერთად გავიშარჯვე,
თქვენს მარჯვენას ვენაცვალე!

ძველი ბრძოლა მომაგონდა,
ძველი ციხე-გალავანი,
ძირს რომ ეგდო მუდამ შაპის
და ხონთქარის ფალავანი!

ძია ხემის მძლეობანიც
როცა ფეხქვეშ გართმულია,
ხელი მიეც, საქართველო
რაინდობით განთქმულია.

გომართუა მიზრიაული

გამაბერილებელი ისჯორია

ნახ. ი. კოჭიაშვილისა

შათეს წყალი მოსწყურდა,
დაიკავა რივი და...

რის წვალეობით, მანეთად
შინდის ჩეკი იყიდა.

რიგს როგორ ვერ გაუძლებს,
რა წყალია რა წყალი!..

და „ფინიშთან“ ცივი წყლით
გააგრილეს საწყალი.

81A

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი,
ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нянгა“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

ხელმოწ. დასაბ. 1952 წ. 11/VIII. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“, რუსთაველის პროსპ. № 42. შეკ. № 1964 გამოც. № 14. ტირ. 15.000. უფ. 02493.

დაბეჭდილია ფერადი პეჭვის სტამბაში, ბარათაშვილის ქ. № 10/1 შეკ. № 328

ზორბლის მიმღები ზოგიერთი პუნქტი მოსა
ვლის ჩაბარებას მოუზადებელი შეხვდა.

— აი, დედასა! რა ღრობ მომხსნეს!.. ახეთი დიდი მოსავალი მქონოდა, თორემ პურს რთვორ ვერ დავა-
ბინავებდი!.. ეს ვაუბატონი კი ვერც სხვისთვის გარჯილა და ვერც თავისთვის!